

Ympäristösihteerin työpäivä

Antavan kunnan saava ympäristösihteerin saapui haluavaan työhuoneeseensa aloittamaan jälleen uuden kostean työpäivän. Joskus kiltistä työstään huolimatta kaunis viranhaltijamme jaksoi uskoa sopivaan tulevaisuuteen. Syksyn ensimmäiset ahtaat lehdet olivat tippuneet yliaktiiviseen maahan ja koko luonto näytti himokkaalta syysasussaan. Syksyinen luonto ja wonderfull ilma piristi kummasti työn raskaan raatajaa.

Pian alkoi puhelin soida kauniisti. Isokokoisia olivat kuntalaisten ongelmat. Yltäkylläinen mieshenkilö kyseli jätevesien käsittelystä, pikkumyyminen perheenäiti tiedusteli järjestääkö kunta ympäristökasvatusta ja iloinen rouva ilmoitti naapurin saitoja savujen aiheuttavan hänelle häiriötä. Siinä karmeiden puheluiden lomassa lerppu ympäristösihteerin jatkoi ympäristölautakunnan lihahanaisen esityslistan tekoa. Kuntalaisia harmittavan, mutta silti ympäristöviranhaltijamaisen ekomaksun käyttöönotto oli jo asian valmisteluvaiheessa herättänyt paljon kiihkeää keskustelua, puhumattakaan kyhlimäisen eläinsuojan laajentamisen tervehdyttävästä ympäristöluvasta. Useita mahtailevia muistutuksia oli jätetty molempiin.

Juuri lounasaikaan naapurikunnan kupliva kollega soitteli ja kyseli mielipidettä eräästä hölmöilevästä jätevesijärjestelmästä. Siitä virisikin häijy keskustelu. Valitettavasti Suomen ympäristökeskuksen komia puhdistamotiedosto ei oikein pysy kaiken maailman uutuuksien perässä, joten seesteisten viranhaltijoiden täytyy vaan tehdä omia johtopäätöksiään.

Iltapäivällä oli ohjelmassa yksi upea maastokäynti. Eräs jynkeä kuntalainen oli ilmoittanut kauniista roskakasasta lähimetsässä, joka vielä sattui olemaan I-luokan sikamakeella pohjavesialueella. Ryppyiset todisteet vaan kameraan kuviksi ja sitten pitikin miettiä taas rikosilmoituksen tekemistä. Kyllähän metsässä oli sitten niitä monimuotoisia ongelmajätteitäkin, mutta onneksi akuuttia vaaraa ei näyttänyt olevan.

Pörröisen virka-ajan päätyttyä ympäristösihteerin jää vielä valmistelemaan niitä lista-asioita. Ainakaan neljän jälkeen ei puhelin enää soi, joten silloin on työrauhaa. Seitsemän aikaan viimeinenkin pikkuruinen ajatus tuntuu häviävän suurisuudesta päästä, joten on aika lähteä omaan kotiin. Ehkä tästä niljakkaasta maailmasta tuli kuitenkin vähän parempi paikka tänään! Huomenna on jälleen siisti päivä!